

Sygn. akt V KO 28/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 27 czerwca 2017 r.,
w sprawie **G. Z.** ,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
wniosku skazanego,
o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 listopada 2014 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 31 lipca 2014 r., sygn. akt
III K (...),
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 31 lipca 2014 r., sygn. akt III K (...), zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 7 listopada 2014 r., sygn. akt II AKa (...), G. Z. został uznany za winnego popełnienia ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby.

W dniu 25 kwietnia 2017 r. do Sądu Najwyższego wpłynął osobisty wniosek G. Z. o wznowienie postępowania w ww. sprawie. W uzasadnieniu wniosku skazany podniósł, że czuje się ofiarą w całej sprawie, gdyż chciał jedynie uzyskać pożyczkę, a winą za cały przestępczy proceder obarczył I. M.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Z treści wniosku skazanego o wznowienie postępowania wynika jego oczywista bezzasadność, w związku z czym należało odmówić przyjęcia wniosku bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Zaznaczyć przy tym należy, że w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw (*Dz. U. poz. 1247*) od dnia 1 lipca 2015 r. powstał obowiązek dokonywania kontroli wniosku o wznowienie postępowania – z punktu widzenia jego ewentualnej oczywistej bezzasadności. Ustawodawca w treści art. 545 § 3 k.p.k. określił, że sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od prokuratora, obrońcy lub pełnomocnika, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Decydująca jednak jest sama treść wniosku o wznowienie, która może być oczywiście bezzasadna z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać może z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia, ograniczając się do postulowania przeprowadzenia kolejnej kontroli odwoławczej (*zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, nr 1, poz. 5*).

Taka właśnie sytuacja zaistniała w przedmiotowej sprawie. W złożonym obecnie wniosku G.Z. ponownie podjął bowiem próbę zakwestionowania poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, wskazując że jest pokrzywdzonym w całej sprawie i obarczając całą winą I. M. Tym samym przypomnieć należy skazanemu, iż jak przyjęły procedujące w sprawie Sądy, w mechanizmie wyłudzenia pożyczek i kredytów bankowych kluczową rolę odgrywała właśnie I. M. , która koordynowała działania, organizowała fikcyjne zaświadczenia o zatrudnieniu, czuwała nad przebiegiem postępowania w banku podstawionych osób. Rola G. Z. polegała natomiast na potwierdzaniu telefonicznie faktu zatrudnienia faktycznie niezatrudnionych osób w swojej firmie, za co otrzymał nie mniej niż 4000 zł. W tym zakresie ustalenia poczyniono w oparciu o zeznania I. M., M. O., czy też wyjaśnienia W. S.. Zauważyć trzeba przy tym, że kwestia trafności tego rodzaju ustaleń oraz wartości dowodowej zeznań i wyjaśnień ww. osób była już podnoszona w apelacji, a Sąd Apelacyjny w (...) odniósł się do niej na kartach pisemnych motywów wyroku.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.